

Forord

DENNE BOG ER IKKE EN ROMAN i normal skønlitterær forstand. Det er en behandling af kristne temaer i fortællingens form. Formen har jeg ikke fundet på. Der er inspiration fra Bo Giertz' »Stengrunden« og Derek Woods »Barnabasgaven« og hans andre titler.

Den vigtigste igangsætter er den mere end 100 år gamle »I Jesu fodspor – Hvad ville han gøre?« af C. H. Sheldon. Man vil finde steder med direkte inspiration fra de nævnte skrifter – nogle vil måske endda sige efterligning eller plagiering.

Det er muligt at læse hele denne bog som en samlet fortælling. Jeg håber, man efter en sådan samlet gennemlæsning vil tage hvert enkelt kapitel for sig og overveje det i lyset af spørgsmålene og i lyset af ens eget liv.

Det er måske muligt at finde hentydninger til enkelte nulevende personer, men det har ikke været min hensigt at hænge nogen ud for noget, som de ikke selv kan vedkende sig.

Jørgen Hedager Nielsen

1

Kald

MED ET SUK rejste Flemming Sommer sig fra tastaturet. Nu havde han endelig fundet en måde at udlægge den forbistrede prædiketekst på, og så ringede det på døren. Heldigvis havde han en god undskyldning for ikke at invitere nogen ind. Han måtte virkelig se at blive færdig med den prædiken inden aften. Menigheden fortjente, at han endnu en gang leverede noget, der var værd at bruge en søndag formiddag på.

På trappen stod en mand med et udpræget mellemøstligt præg. Sommer havde en fornemmelse af, at han havde set ham før – måske i kirken.

»Undskyld mig, men mon hr. pastoren har lidt minutter til at tale med mig. Jeg har et alvorligt problem.« Manden talte med accent, men han var let nok at forstå.

»Desværre har jeg meget dårlig tid lige nu. Hvad drejer det sig om?« Pastor Sommer så ned på mandens hænder, der klemte kasketten sammen til en klump.

FODSPOR I SOLDAL SOGN

»Det drejer sig om mine børn ...«

»Så må du tale med de rette myndigheder.« Sommer afbrød manden. Han havde virkelig ikke tid til at sætte sig ind i en indviklet familiesituation lige nu. »Jeg har ikke nogen kompetence i en sådan sag. Socialkontoret inde på rådhuset er det rigtige sted.«

»Men mine børn er ikke i Danmark. De er i Iran, og jeg ...«

»Jeg må gentage, at du er gået til den forkerte myndighed. Skal jeg prøve at finde det rigtige telefonnummer til dig?« Den sidste sætning føjede Sommer til, da han så mandens skuffede blik. Trods alt var manden et medmenneske, som fortjente lidt forståelse.

»33 92 33 80,« sagde manden. Han bøjede hovedet til hilsen. Det blev hængende mellem skuldrene, mens han gik ned ad havegangen med tunge skridt.

Da pastor Sommer søndag formiddag tog præstekjolen ud af skabet i kirkens præsteværelse, undrede han sig endnu en gang over arkitekternes ligegyldighed over for vigtige detaljer. Soldal Kirke var den tolvte kirke bygget af den samme arkitekt. Og alligevel var skabet lige præcis så lavt, at præstekjolens nederste to centimeter lå på gulvet.

Kirken var helt ny, da han kom til sognet for lidt mere end to år siden. Der var et velfungerende menighedsråd med flere medlemmer, som havde en vis position i samfundet. Gentagne gange havde de ladet ham forstå, at det i høj grad var hans inspirerende prædikener, der havde sat skub i sognearbejdet, så der nu var levende aktivitet i kirkens lokaler flere gange i løbet af ugen.

En række skænderier med arkitekten havde kun knyttet menighedsrådet tættere sammen. Men det var nu alligevel irriterende, at de stadig ikke havde fået løst problemerne med lyden inde i kirkerummet.

Klokkerne begyndte den sidste ringning, og han forsøgte at samle tanker om gudstjenesten. Et blik i spejlet overbeviste ham om, at håret stadig sad perfekt, og at der ikke var krummer i det velplejede skæg. Under bedeslagene gik han ind foran alteret og bukkede ærbødigt mod den figur i stål og glas, der hang over alteret. Han havde kastet et enkelt blik ud over menigheden og konstateret, at de var der igen. De sad der søndag efter søndag og forventede, at han ville give dem en oplevelse, der både var folkelig og højtidelig.

Under præludiet gik han de få skridt frem til alteret og knælede. Lige inden præstekjolen dækkede bedeskamlen, nåede han at se, at der igen var sand på den. Også det var et resultat af arkitektens skøre ideer. Gulvet bestod af løse mursten, som skulle strøs med helt fint sand, så de ikke stod og klaprede. Men sandet ville ikke blive på gulvet. Når han om lidt rejste sig, havde han valget mellem at stå med et par lyse pletter på den sorte kjole eller at børste det af. Ingen af delene var befordrende for højtideligheden.

Jeg kommer aldrig til at acceptere den pind med en plade på, som arkitekten kalder en prædikestol, tænkte Sommer, da han gik hen mod indretningen for at holde sin prædiken. Når der bredte sig en fnisende munterhedovre blandt konfirmanderne, kunne han ofte

konstatere, han igen stod og trådte på sin ene fod. En uskyldig vane, som ikke ville genere nogen, hvis han havde haft en ordentlig prædikestol.

Sommer åbnede alterbogen på 13. søndag efter trinitatis, første tekstrække, og læste: »Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas. Så vendte Jesus sig til disciplene og sagde til dem alene: 'Salige er de øjne, som ser det, I ser. For jeg siger jer: Mange profeter og konger har ønsket at se det, I ser, og fik det ikke at se, og høre det, I hører, og fik det ikke at høre ...!«

Man betaler skuespillere store honorarer, for at de skal læse tekster op. Sommer havde flere cd'er med professionel oplæsning. Han havde hørt dem igen og igen og øvet sig, så han efterhånden var i stand til at læse en tekst op med den rette dramatiske indlevelse. Han var klar over, at hvis en oplæsning skal fungere, må man lære teksten næsten udenad. Det giver frihed til at se på menigheden, og det skaber levende kontakt. Dagens prædiketekst gav rige muligheder for dramatisk oplæsning.

Det gav et sæt i ham, da han fik øjenkontakt med manden, som havde forstyrret ham under forberedelsen i går, men rutinen gjorde, at han ikke tabte tråden. Manden så endnu mere elendig ud i dag, men hans øjne sugede evangeliets ord til sig.

Efter oplæsningen af teksten indledtes prædikenen med et kort referat af Martin A. Hansens novelle »Høstgildet«. Derefter citerede han et par strofer fra den sidste nye cd af Gnags for så at gå over til en nutidig udlægning af prædiketeksten om den barmhjertige samaritaner.

Til overvejelse

1. Læs 1 Pet 2,21 og Luk 14,27.
Hvem taler Peter og Jesus til her? Taler de til alle kristne eller kun til en særlig udvalgt gruppe?
Gælder kaldet til at gå i Jesu fodspor også i dag?
2. Hassan antyder, at han som kristen kunne forvente større hjælpsomhed fra lægen, manden på socialforvaltningen og præsten, fordi de er kristne. Har kristne en særlig forpligtelse til at hjælpe hinanden, eller er det forkert af Hassan, at han forventer særbehandling (læs evt. Gal 6,10)?
3. Ved den anden gudstjeneste i kapitlet læste præsten epistlen fra Gal 5,15-25 om kødets gerninger og Åndens frugt.
Hører de mange egenskaber og følelser, som oplistes her, til i dagligdagen eller i andagts- og gudstjenestelivet – eller begge steder?